

ΤΣΟΡΛΟΥ

Ἐπιτομή Ἐπιτομῆς Ἀρχιμ.

Τῷ δεσπότῃ μου ἀγαπητῷ ἀδελφῷ καὶ περιποδήτῳ ἀγίῳ Ἄρτις κυ-
ρίῳ Νεοφύτῳ τῆν ἐδίαβητικὴν προσκόνησιν καὶ τὸν ἐν Χριστῷ ἄσπασμόν

ὁ **Βιζύης Ἰωακείμ** ἀποπέμει. Ἐφθάσα εἰς τὴν μικρὰν μου παροιμίαν, τῇ
ἀρωγῇ τοῦ ἀγίου πνεύματος εὐοδούμενος καὶ τῶν θεοπειθῶν σας ἀγίων
εὐχῶν, ἐπέρασα εἰς τὸν δρόμον πολλὴν ψύχραν, ἀλλ' ὁ πόθος ὁ διακαῆς
ἐμῶν ὥσπερ τις σπινθὴρ ἀνάπτων ἐν τῇ καρδίᾳ μου οὐκ εἶασέ με νὰ
ψυχρανθῶ. Εἰς ὅλον τὸν δρόμον ἔκλαια ἀπαραμύθητος διὰ τὸν χωρισμόν
σας, καὶ νῦν δὲν ἀναπαύομαι, μάρτυς ὁ Κύριος, ἀλλ' αἰ νοερώς αὐτὴν κα-
τασπάζομαι τοῖς ἰνδάλμασι καὶ συνομιλῶ καὶ συνεφραίνομαι ἀντιβόλῳ νὰ
ποιῇ τὰ ὅμοια καὶ νὰ ἐνθυμᾶται τοῦ Βιζύης, καθὼς αὐτὸς τοῦ ἀγίου
Ἄρτις, εἰ καὶ νεβρὸς πρὸς λέοντα, κατὰ τὴν παροιμίαν. Σὰς ἔγραφα
ἀπὸ τὴν Τζουρολοῦ, ἀμὴ δὲν ἠξέυρω ἂν ἐφθασεν εἰς χεῖρας τὸ γραμμα-
τίον. Ἴδου ὁποῦ στέλλω ἑκατὸν λουλάδες καὶ κατὰ τὸ καστιχάκι θέλει πά-
ρει τὸν κόπο νὰ δοθοῦν κατὰ τὴν ἐπόσχεσιν. Παρακαλῶ νὰ παραγγείλετε
τὸν κριτὴν **Κωνσταντῖνον τὸν δραγουμάνον**, ὃν ἠδέως καὶ περιχαρῶς
κατασπάζομαι, νὰ μὲ ἔξη εἰς εὐνοίαν δι' ἀγάπην σας ὁμοίως καὶ τὸν τζε-
λεμπὴ κριτὴν **Δημητράσκον**, ὃν εὐχόμενος κατασπάζομαι, ὅταν εἶναι
χρεία νὰ μᾶς ὑπερασπίζωται. Ἐγὼ ἐνταῦθα ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκτραγω-
δῶ ἢ δὲ σὴ μου μεγαλενφύτα θέλει μὴ ἠημειώσει πρῶτον μὲν τὴν ἀγα-
θὴν καὶ ἐφετὴν μοι ὑγίαν της, εἶτα καὶ εἴ τι ἄλλο εἶνε ἀκοῆς ἄξιον εἰς
παραμυθίαν καὶ ἀναψυχὴν, ὅπερ μὴ ἀποτέχω ἐκλιπαρῶ. Οἱ χριστιανοί
μου, ἃς ἔχον τὴν εὐχὴν σας, μὲ ἐδιδωθήσαν μὲ πολλὴν χαρὰν καὶ εὐ-
λάβειαν, ὁμοίως καὶ οἱ ἔξω τόσον ἀγάδες, ὅσον καὶ οἱ ἔξουσιασταί· σχε-
δὸν ἦτον ὅλοι ἀρρωστοὶ καὶ τοὺς ἐπισκέπτω καὶ εὖρον οὐ μικρὰν τὴν θε-
ραπείαν καὶ μὲ ἔχον μελέκ κίπυ. Ὡ καὶ τάχα νὰ σὰς ἰδῶ; ἄμποτες ὁ Κύ-
ριος νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ νὰ ἀνταμωθοῦμεν. Γράψε μοι γράψε μοι διὰ τὸν Θεόν
καὶ πάλιν ἐγὼ θέλω σὰς γράφει ἔως οὐ ζῶ. Ὁ Βιθυνίας ὁ ἔξω εἶνε πολλὰ
ψυχραμένος μὲ τοῦ λόγου μου, καθὼς ἀπὸ πολλὰ τεκμήρια ἐβεβαιώθην,
καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν «κῶνωπος ἐλέφας ὄνειδος οὐκ ἀλεγίζει» ὅμως ἢ
ἐλπίς μου ἐπὶ Κῶνιον· πολλάκις ὅμως ἢ ἄμαξα τὸν βοῦν ἐκφέρει καὶ
ταῦτα ἐν ὀλίγῳ. Τὸ γράμμα σας μὴ ἔχητε ἐννοίαν ὁποῦ νὰ παραπέση δί-
δορτές το εἰς χεῖρας τοῦ συντοπίτη μας, ἀλλ' ἔρχεται ἀδόλως εἰς χεῖράς μου·
ἔχω γὰρ παραγγελίαν πολλήν. Τὸν ἄρχοντα κριτὴν **Δημήτριον** εὐχόμε-
νος χαιρετῶ τὴν φαιμίαν σας τὴν ἐδλογημένην εὐχομαι ἐξόχως τὸν νιόν
μοι τότε ἀγαπητὸν **Φραντζέσκον** τὸν ἀνεψιὸν σας εὐχόμενος χαιρετῶ. Μὴ
εἰάσης με ἀνοίκσον τῶν ἀντόθι ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων πῶς διάκειν-
ται καὶ πῶς εἶνε ἢ αὐτῶν κατάστασις. Ἐγὼ πάλιν λέγω καὶ ἐκτραγωδῶ
οἰμώξειν τὴν πόλιν, τὴν ἔωλον κολακείαν, τὴν ματαίαν τέρβην καὶ τὰ
ἄλλα ὅσα οἶδεν ἢ σὴ τελειότης· ἐν μόνον οἶδα καὶ δρέγομαι καὶ ζητῶ νὰ
ζῇ ὁ ἄγιος Ἄρτις καὶ ὁ Βιζύης καὶ νὰ ἀνταμωθοῦμεν νὰ κἀνωμεν ἐπα-
νάληψαις· ναί, ναί, μὲ τὴν ἀλήθειαν ἀκορῶστος γράφω ὁ πτωχὸς καὶ

πρ. Νεοφύτου
Εὐλογοῦ
Ἰωακείμ
Ἰωακείμ
τ. Η. 1937
r. 37

ἔστω μοι συγγνώμη, ἀδελφῶν μου φίλιτατε καὶ ἐρασιμώτατε· οἱ χρόνοι τῆς ἡμετέρας παειροτήτος εἴησαν θεόθεν πλεῖστοι μετὰ πάσης ἐδδαιμονίας. Τὸν ἅγιον Ἀνδριανουπόλεως, ἂν εἶνε αὐτοῦ ἅτι, ἀδελφικῶς ἀσπάζομαι καὶ τὸν ἀπαντεχένω.

ἁψιδ' Ἰανουαρίου κ'

Τῆς ἡμετέρας παειροτήτος ὄλος ἐξηρημένος καὶ
ἐν Χριστῷ αὐτῆς ἀγαπητὸς ἀδελφός

† Ὁ Βιζύης Ἰωακείμ

2

Χριστὸς ἀνέστη.

Τῷ δεσπότη μου παειρωτάτῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ μητροπολίτῃ ἁγίῳ Ἀρτῆς κὺρ Νεοφύτῳ τὴν πρόσσηκονσαι πρόσσησιν καὶ τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸν μεθ' ὅσης ἡδονῆς καὶ ἡδονῆτος.

Καὶ ὄντως, νῆ τὴν ἀλήθειαν, ἄνηχος ἐστὶν ὁ χάριτης καὶ τὸ μέλαν, ἀλλ' αἱ συλλαβαὶ καὶ αἱ λέξεις, αἱ τῶν λόγων σημαίνουσιν οἷονεὶ ὡς ψυχὴ διατελοῦσι τοῦ χάριτου, ὡς ὑποκείμενον τοῦ λόγου, καθὰ φαίνεται τοῖς λογικευομένοις, ἢ καὶ οὐ πάντῃ ἀληθὲς κατὰ τὸν φιλόσοφον. Ἄμελει ἢ σὴ μοι παειροτήτος οὐ μόνον ὅτι τὸν χάριτην ἄνηχον ἠθέλησε καὶ τὰ ἐν αὐτῷ γεγραμμένα καὶ ἕως τοῦ ἰὺν τυχάνω ἀνήχοος τῶν νέων δραμάτων, διότι οὔτε ζῶσαν ἐπιστολὴν ἐθεασάμην, οὔτε νεκρὰν, οὔτε ποῖος εἶνε ὁ καλὸς προεστῶς, οὔτε ποῖος ὁ κακός. Καὶ λοιπὸν εἶνε τῆς ἐπιστολῆς σας. τάχατες ἂν εἶμουν ἐγὼ δὲν ἤθελα περιγράψει πάντα λεπτομερῶς, ἀμὴ ἐβαρύνθη; βέβαια ποῖος πρὸς ποῖον; ἢ ἐν Χριστῷ ὅμως ἀγάπῃ, κατὰ τὸν Παῦλον, πάντα στέγει, πάντα ἐπομένει, οὐ περιερέεται καὶ τὰ ἄλλα. Γράφει ὅτι ἐπιπολαίως τὴν ἀγαπῶ καὶ ὥσπερ νὰ ἔλεγε ὅτι ἐπιπολαίως με ἀγαπᾷ καὶ δῆλον ἐκ τῆς ἐπιστολῆς, ὅτι γλίχομαι καὶ οὐδεις ὁ βοηθῶν. Γράψε μοι πρὸς θεοῦ καὶ γράψε ἀπὲ ἄλλο πρόσωπον διὰ χειρὸς τοῦ Φραγγίσκου, ὃν καὶ εὐχομαι, τὴν κατάστασιν τοῦ ὀσπητίου, καὶ τί θέλομεν νὰ δίδωμεν οἱ πτωχοὶ μητροπολίται ἡμεῖς, δὲν λέγω διὰ τοὺς μεγαλοπολίτας, ὅτι παντὶ τῷ ἔχοντι δοθήσεται. Ἐγὼ εἶμαι πολλὰ ὀλιγόφιλος, τὸ μὲν διὰ τὸν κόρον, τὸ δὲ διὰ τὸν φόβον· ἀμὴ ὅταν ἀποφασίσω νὰ κάμω φίλον, τόσον τὸν ἔχω ὀποῦ, κατὰ τὸν φιλόσοφον, ἄλλον Ἰωακείμον, καθὼς καὶ τὴν ἡμετέραν μεγαλόνοιαν, ἐπὶ Θεῷ μάτρω, καὶ λογιάζε, ἀδελφέ, τὸν Ἰωακείμ ἄλλον Νεόφυτον, καὶ πῶς ὅταν